

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 234/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. Š. – A., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 111/09 z 8. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. Š. – A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2010 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. Š. – A., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 111/09 z 8. decembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 35 Cb 234/02 sa žalobca domáhal od sťažovateľky zaplataenia finančnej sumy z titulu neuhradenia zročných faktúr. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 35 Cb 234/02 zo 6. marca 2003 žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi časť žalovanej sumy s príslušenstvom a vo zvyšku žalobcom uplatneného finančného nároku konanie zastavil.

Sťažovateľka sa podľa jej tvrdení o predmetnom rozsudku okresného súdu dozvedela až v roku 2009, keď z listu vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá je jej vlastníctvom, zistila, že na základe pokynu súdneho exekútora bolo k tejto nehnuteľnosti zriadené exekučné záložné právo na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 35 Cb 234/02 zo 6. marca 2003. Podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd s ňou nekonal ako s účastníčkou konania, nepredvolal ju na pojednávania, neumožnil jej vyjadriť sa k veci, a teda rozhodol v jej neprítomnosti. Z vyjadrení sťažovateľky ďalej vyplýva, že okresný súd jej síce doručoval korešpondenciu v súvislosti s prerokúvaním danej veci, avšak na adresu D., K., ktorá nebola aktuálna. Sťažovateľka uviedla, že táto adresa bola adresou jej podnikania iba do 4. februára 2002, keď podala žiadosť o koncesiu na Živnostenskom úrade v Košiciach (ďalej len „živnostenský úrad“), ktorou súčasne žiadala o zmenu sídla podnikania z D. na V., K. Živnostenský úrad však jej žiadosť o zmenu sídla podnikania nezaevidoval, a tak ako miesto podnikania sťažovateľky bolo evidované stále D., K.

Sťažovateľka sa z dôvodu, že okresný súd podľa jej názoru nedostatočne zisťoval adresu miesta jej podnikania (napr. podľa sťažovateľky mal okresný súd dožiadať Slovenskú poštu, a. s., či sťažovateľka nepožiadala o preposielanie pošty z adresy D. na inú adresu), podala 4. augusta 2009 proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 35 Cb 234/02 zo 6. marca 2003 odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Cob 111/09 z 8. decembra 2009 odmietol ako oneskorene podané.

Sťažovateľka svoju nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu, ktorý mal porušiť jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, odôvodnila takto:

„Máme za to, že súd však nesprávne posúdil danú situáciu s tým, že musel mať z podaného odvolania za preukázané, že Okresný súd, resp. Krajský súd mal predmetné odvolanie prejednať s tým, že nemohlo dôjsť ku konštatovaniu právoplatnosti rozsudku prvostupňového súdu, za použitia ustanovenia § 48 ods. 3 OSP, nakoľko skutočnosť z ktorej súd vychádzal a to miesto a prevádzka, kde odporkyňa podnikala mu nebolo oznámené korektne zo strany Obvodného úradu v Košiciach, napriek skutočnosti, že odporkyňa riadne zmenu nahlásila. Súd prvého stupňa zároveň mohol vyžiadať vyjadrenie od Slovenskej pošty o existencii alebo neexistencii služby preposielania zásielok a tak by sa dozvedel o adrese odporkyne, na ktorú jej mohol doručovať zásielky. Podľa nášho názoru neobstojí konštatovanie, že súdu iná adresa nebola známa. Dikcia zákona v ustanovení § 48 ods. 3 OSP nemôže byť len slovná deklarácia toho, že iná adresa nie súdu známa, ale súd musí uskutočniť všetky rozumné šetrenia, na základe ktorých sa môže dozvedieť adresu inú ako adresu sídla podnikateľa FO, kde môže zásielky doručovať. Súd prvého stupňa tak nekonal a zároveň súd druhého stupňa tento postup nesprávne odobril. ...

Je zrejmé, že Krajský súd konštatoval určité námietky súvisiace z doručovaním odporkyni no neurobil žiadne faktické skúmanie námietky odporkyne, resp. uvedené námietky jednoducho neakceptoval čím jej fakticky odňal právo konať pred súdom.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 111/2009 zo dňa 08. 12. 2009 sa zrušuje pre porušenie práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 111/09 z 8. decembra 2009, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že krajský súd v odvolacom konaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 35 Cb 234/02 zo 6. marca 2003 nenapravil pochybenia okresného súdu spočívajúce v tom, že okresný súd nevyvinul dostatočnú aktivitu na zisťovanie jej adresy pre účely doručovania jej písomností v súvislosti s týmto súdnym konaním, pričom sťažovateľka mala zo svojej strany urobiť všetky potrebné úkony k nahláseniu zmeny jej adresy, takže podľa jej presvedčenia ona sama nemala na uvedenom stave žiadny podiel viny. V dôsledku uvedeného krajský súd tým, že nezohľadnil uvedené argumenty

sťažovateľky, mal znemožniť sťažovateľke konať pred súdom, resp. jej zabránil v prístupe k súdu.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vrátane konania ktoré mu predchádzalo, a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania.

Ako prvé odvolací súd posudzoval, či odvolanie bolo podané v zákonnej lehote.

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p., odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Z obsahu spisu vyplýva, že konanie bolo začaté dňa 7. 9. 2001, kedy bol súdu doručený návrh na začatie konania, v ktorom žalobca ako sídlo žalovanej uviedol D., K. Súd prvého stupňa rozsudok ako aj ostatné zásielky zasielal na uvedenú adresu a zásielky boli vrátené súdu nedoručené. Prvá zásielka bola žalovanej na uvedenú adresu doručovaná dňa 11. 10. 2001 a bolo zistené, že na uvedenej adrese žalovaná nebyva. Žalobca na výzvu súdu, aby oznámil miesto pobytu, resp. sídla žalovanej, v prípise zo dňa 30. 11. 2001 uviedol, že sa obrátil na Register obyvateľov SR a z potvrdenia uvedeného úradu vyplýva, že adresa je nezmenená, t. j. D., K. a pripojil fotokópiu uvedeného potvrdenia z 20. 11. 2001.

To znamená, že v čase doručovania prvej zásielky, žalovaná mala trvalé bydlisko zapísané na adrese D., K., na ktorej sa však nezdržiavala. Na žiadosť súdu Okresný úrad Košice II, odbor živnostenského podnikania v prílohe podania zo dňa 1. 8. 2002 zaslal súdu Výpis zo živnostenského registra žalovanej zo dňa 1. 8. 2002 (č. l. 31), v ktorom ako miesto podnikania je zapísaná adresa D., K.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa doručoval žalovanej rozsudok na adresu D. K., z ktorej adresy pošta vrátila súdu zásielku nedoručenú s oznámením „adresát neznámy“, a zásielka bola súdu doručená dňa 19. 5. 2003.

Vzhľadom na námietku žalovanej uvedenú v odvolaní, že jej miesto podnikania bolo v čase doručovania zásielok na V., odvolací súd prípisom zo dňa 9. 9. 2009 požiadal Obvodný úrad Košice - mesto, živnostenský odbor o zapožičanie spisu súkromnej podnikateľky Mgr. L. Š. – A.,... Uvedený spis bol odvolaciemu súdu zaslaný v prílohe prípisu zo dňa 16. 9. 2009.

Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že Obvodný úrad Košice II rozhodnutím zo dňa 23. 7. 1991 č. k. SP-2339/1991/Že registroval žalovanú, bytom D., K. ako podnikateľa a je uvedené, že miesto podnikania nemá. Vo vydanom živnostenskom liste zo dňa 8. 12. 1992 č. j. Žo 4409/1992/Fá je ako miesto podnikania žalovanej uvedená adresa K., D. Rovnaká adresa je uvedená aj v živnostenskom liste zo dňa 18. 10. 1994 ev. č. Žo-94/2021/Mo .

V Žiadosti o koncesiu fyzickej osoby, ohlásenie živnosti zo dňa 4. 2. 2002, žalovaná ako trvalé bydlisko uviedla D., K. a ako miesto podnikania uviedla adresu V., K. Na základe uvedenej žiadosti Okresný úrad Košice II vydal Živnostenský list zo dňa 6. 2. 2002 sp. č. Žo-2002/04614/0002 SAB, v ktorom ako miesto podnikania a bydlisko žalovanej je uvedená

adresa D. Na rozhodnutí je uvedené, že žalovaná živnostenský list prevzala dňa 8. 2. 2004 a vzdala sa práva odvolania, čo svojim podpisom aj potvrdila. Dňa 11. 10. 2004 bolo Obvodnému úradu v Košiciach doručené oznámenie žalovanej o ukončení podnikania u ohlasovacích živností v celom rozsahu, na ktorom je ako adresa jej bydliska uvedená D.

Na výzvu odvolacieho súdu, či žalovaná, i keď sa vzdala práva na odvolanie, dodatočne žiadala o opravu miesta podnikania uvedeného v Živnostenskom liste zo dňa 6. 2. 2002, právna zástupkyňa žalovanej v podaní zo dňa 23. 11. 2009 uviedla, že žalovaná podala odvolanie zo dňa 21. 2. 2002, ktorého fotokópiu v prílohe zaslala. Ako dôkaz zaslala žalovanou ručne spracovaný list, na ktorom je pod bodom 13/ uvedené zaslanie odvolania OÚ Košice II, Živnostenský register, na ktorom však nie je pečiatka pošty.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovanej proti údajom uvedeným v živnostenskom liste odvolací súd uvedené neposudzuje, ale za závažný považuje údaj, ktorý bol ako mesto podnikania žalovanej uvedený v živnostenskom liste žalovanej a v živnostenskom registri Obvodného úradu Košice v čase doručovania rozsudku, ktorý údaj je pre súd záväzný neposudzuje ani plnenie povinnosti pošty pri pokyne žalovanej na doposielanie zásielok z adresy D. na V., K., čo je vzťah medzi žalovanou a Slovenskou poštou.

Z výpisu zo živnostenského registra Obvodného úradu Košice zo dňa 1. 12. 200(?) vyplýva, že ako miesto podnikania žalovanej je uvedená adresa D., K. a ako deň zániku oprávnenia je uvedený dátum 31. 10. 2004.

Rozsudok súdu prvého stupňa bol žalovanej doručovaný v máji 2003, t. j. v čase, keď žalovaná bola podnikateľkou a podľa živnostenského listu zo dňa 6. 2. 2002 ako aj zo živnostenského registra bola adresa žalovanej ako aj miesto jej podnikania zapísané na adrese D., K. a táto adresa je ako miesto podnikania zapísaná až do zániku oprávneniu ku dňu 31. 10. 2004.

Doručovanie zásielok v súdnom konaní je upravené v ustanoveniach § 45 až 50 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 48 ods. 3 O. s. p., ak nie je možné doručiť písomnosť fyzickej osobe oprávnenej podnikateľ na adresu jej miesta podnikania uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, o to aj vtedy, ak sa fyzická osoba oprávnená podnikateľ o tom nedozvie.

Súd prvého stupňa doručoval žalovanej rozsudok na adresu D., K., zapísanú v živnostenskom liste žalovanej a v živnostenskom registri ako jej bydlisko aj miesto podnikania, pričom iná adresa nebola súdu známa a súdu bola zásielka vrátená ako nedoručená dňa 19. 5. 2003. Na základe uvedeného podľa § 48 ods. 3 O. s. p., odvolací súd má za to, že rozsudok sa považuje za doručený žalovanej dňa 22. 5. 2003 (štvrtok).

Zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania začala žalovanej plynúť dňa 23. 5. 2003 a uplynula dňa 6. 6. 2003 (piatok). Odvolanie žalovaná podala dňa 5. 8. 2009, čo je po uplynutí zákonnej lehoty.

Podľa § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.»

Z citovanej časti sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na dôkladnom zisťovaní rozhodujúcich skutočností pre vysporiadanie sa s odvolacími námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa jej aktuálnej adresy pre doručovanie písomností súvisiacich so súdnym konaním, a teda aj s doručovaním meritórneho rozhodnutia okresného súdu v danej veci, proti ktorému odvolanie sťažovateľky smerovalo.

Podľa zistenia krajského súdu sťažovateľka síce v žiadosti o koncesiu zo 4. februára 2002 adresovanej živnostenskému úradu uviedla ako miesto podnikania V., K., avšak už aj v tejto žiadosti sama sťažovateľka uviedla ako miesto svojho trvalého bydliska D., K., na ktorej teda zásielky preberať mohla. Okrem toho, aj keď živnostenský úrad nezaevidoval žiadosť sťažovateľky o zmenu sídla jej podnikania, o čom sa sťažovateľka s istotou dozvedela, keďže 8. februára 2004 jej bol preukázateľne doručený živnostenský list, sťažovateľka sama neučinila žiadne kroky na zjednanie nápravy, práve naopak, až do jej oznámenia z 11. októbra 2004 o ukončení podnikania bola v živnostenskom registri ako miesto jej podnikania uvedená D., K. Z týchto dôvodov považoval krajský súd za správny postup okresného súdu pri doručovaní rozsudku sťažovateľke na jej adresu D., K., ktorá bola uvedená na listine, o pravdivosti ktorej nemal okresný súd dôvod pochybovať, takže sťažovateľke bol rozsudok okresného súdu doručený 22. mája 2003, a teda jej odvolanie proti nemu z 5. augusta 2009 bolo zákonite oneskorené.

Podľa § 10 ods. 2 písm. b) zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „živnostenský zákon“) preukazom živnostenského oprávnenia je koncesná listina, ktorou bola udelená koncesia. Týmto dokladom sa podnikateľ preukazuje.

Podľa § 53 ods. 6 živnostenského zákona koncesná listina nahrádza pri prevádzkovaní koncesovanej živnosti povolenie alebo oprávnenie podľa osobitných predpisov.

V uvedených súvislostiach ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že bolo predovšetkým povinnosťou a aj v záujme samotnej sťažovateľky, aby ako podnikateľka, ktorá pri svojej podnikateľskej činnosti zákonite prichádzala do kontaktu s tretími osobami (či už právnickými osobami, fyzickými osobami alebo aj so štátnymi orgánmi), aby aj v záujme právnej istoty týchto tretích osôb uviedla do súladu so skutočnosťou údaje uvedené v listine, ktorou sa podľa živnostenského zákona ako podnikateľka preukazovala. Uvedené však sama sťažovateľka zanedbala a v tejto súvislosti tak okresný súd, ako ani krajský súd nebol oprávnený ani povinný v sťažnosťou napádanom konaní preskúmať postup živnostenského úradu týkajúci sa vybavovania žiadosti sťažovateľky o udelenie koncesie, pretože na preskúmanie tohto postupu mala sťažovateľka k dispozícii iné právne prostriedky ochrany, ktoré však nevyužila, takže v tejto súvislosti krajský súd podľa ústavného súdu správne uviedol, že „... za závažný považuje údaj, ktorý bol ako mesto podnikania žalovanej uvedený v živnostenskom liste žalovanej a v živnostenskom registri Obvodného úradu Košice v čase doručovania rozsudku, ktorý údaj je pre súd záväzný...“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje závery uviedol a zdôvodnil v ich logickej postupnosti spôsobom, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, svojvoľný a arbitrárny alebo v rozpore s ústavou.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (tým aj čl. 6

ods. 1 dohovoru) nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenie týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem toho ústavný súd poznamenáva, že ak sa sťažovateľka domnieva, že krajský súd jej svojím postupom znemožnil prístup k súdu, mala možnosť toto rozhodnutie

napadnúť dovolaním podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka uvedený mimoriadny opravný prostriedok nevyužila, takže v prípade, že by sťažnosť sťažovateľky smerovala iba proti postupu krajského súdu, bolo by možné ju odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

V súvislosti s právnym zastúpením sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom ústavný súd ešte na záver poznamenáva, že v konaní pred ústavným súdom považoval sťažovateľku za riadne právne zastúpenú, aj keď k sťažnosti pripojené splnomocnenie nebolo udelené advokátovi sťažovateľkou (Mgr. Ľ. Š. – A., D., K., resp. V., K.), ktorá bola aj účastníčkou konania pred všeobecnými súdmi, ale bolo udelené Mgr. Ľ. Š., B. Ústavný súd toto splnomocnenie však napriek uvedenému akceptoval, pretože sťažovateľka Mgr. Ľ. Š. – A, K., podľa údajov živnostenského registra svoju podnikateľskú činnosť, a teda aj existenciu ukončila ešte k 31. októbru 2004, takže označený subjekt v čase vydania rozhodnutia krajského súdu už nemal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010